

SOLEMNITAT DE SANT PERE I SANT PAU
Homilia del P. Ignasi M. Fossas, prior de Montserrat
29 de juny de 2017
Fets 12, 1-11 / Ps 33, 2-9 (R.: 5b) / 2Tm 4, 6-8.17-18 / Mt 16, 13-19

Estimats germans i germanes: la oració col·lecta de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau demana a Déu que concedeixi a la seva Església *de seguir sempre els ensenyaments d'aquells qui la iniciaren en la fe cristiana*. I, quins són aquests ensenyaments que ens han transmès els primers d'entre els apòstols? En trobem alguns en les lectures que acaben de ser proclamades. Començo per l'evangeli. Jesús pregunta als apòstols *què diu la gent del Fill de l'home?* I després se'ls adreça més directament a ells: *I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?*. Sobresurt la resposta de Pere: *Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu*. Aquest és el primer i el més fonamental dels ensenyaments dels apòstols: reconèixer i confessar que Jesús és el Messies, el Fill de Déu viu. Que és el Fill de Déu fet home, que va ser crucificat, va morir i va ressuscitar per nosaltres, i ara seu a la dreta de Déu Pare. I que tornarà per establir definitivament el seu Regnat.

El segon ensenyament que voldria subratllar és el que indicava la lectura del llibre dels Fets dels Apòstols. Pere és alliberat de la presó d'una manera meravellosa. Un cop al carrer, després de la primera cantonada, Pere s'adona del que li acaba de passar: *ara veig que el Senyor ha enviat de debò el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes*. És el que podríem dir l'ensenyament sobre la providència de Déu. Pere ens ensenya a confiar que Déu s'ocupa de nosaltres i revela el seu disseny de salvació en la història concreta.

El tercer ensenyament l'hem sentit en el fragment de la segona carta de sant Pau a Timoteu. L'apòstol deia: *la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar*. Pau coneixia bé els sacrificis de l'Antic Testament en el temple de Jerusalem, sabia com s'havien de dur a terme i què significaven. I ara diu que la seva vida és com un d'aquests sacrificis. Dit d'una manera més general, Pau reconeix que en Jesús arriben al seu acompliment les profecies fetes a Israel i la dinàmica de les ofrenes i dels sacrificis al Temple, perquè Jesucrist és alhora el sacerdot, l'altar i la víctima. I afegeix, fent un pas més, que els deixebles de Jesús, en la mesura que participen de la vida de Crist per l'Esperit Sant, també són, al seu torn, sacerdot, altar i víctima. De manera que els deixebles podem dir també, amb sant Pau: *la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar*, perquè està associada a l'ofrena de Crist al Pare.

El salm responsorial ens ha posat als llavis una paraula de benedicció i de lloança a Déu que ve a ser com una corona de totes les altres lectures i l'ensenyament conclusiu. *Beneiré el Senyor en tot moment, tindrè sempre als llavis la seva lloança*. Es tracta d'una lloança personal i comunitària alhora. *Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, exalcem plegats el seu nom*. És el mateix que passa amb els ensenyaments dels apòstols Pere i Pau, que són personals perquè correspon a cadascú de dur-los a la pràctica, i alhora són comunitaris perquè no s'entenen al marge de la comunitat cristiana, de l'Església.

Demànem a Déu, al començament de la missa, que concedeixi a la seva Església *de seguir sempre els ensenyaments* dels apòstols. I n'hem enumerat alguns d'aquests ensenyaments: la confessió de Jesús com el Messies, el Fill de Déu viu; la confiança en la divina providència; l'ofrena de la pròpia vida com a sacrifici agradable a Déu i, finalment, la lloança i la glorificació de Déu. Quedem-nos amb aquests ensenyaments dels apòstols sant Pere i sant Pau, i demanem a Déu que ens faci el do d'aprofundir-los i de seguir-los sempre amb joia profunda i amb el cor eixamplat.